

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: 49C/29/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1425204438
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Vaďurová
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2025:1425204438.1

Uznesenie

Mestský súd Bratislava IV v spore žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX, B., zast.: JUDr. Peter Konvičný, IČO: 42 409 241, Rázusova 1, Košice, proti žalovaným: 1. A. D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, B., 2. F. F. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, B., o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, takto

rozhodol:

I. Súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia **z a m i e t a**.

II. Žalovaným sa nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 06.05.2025 sa žalobkyňa domáhala nariadenia neodkladného opatrenia nasledovného znenia:

„I. Žalovaný v 1. rade je povinný zdržať sa akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, najmä šírenia nepravdivých a/alebo pravdu skresľujúcich informácií, ktoré znižujú ľudskú dôstojnosť a osobnú česť žalobkyne, ako aj poškodzujú jej dobré meno a zasahujú do jej súkromia, a to konkrétne informácií, že žalobkyňa je agresívna, je nebezpečná pre svojho maloletého syna D. E., fyzicky napadla svojho maloletého syna D. E., maloletý syn žalobkyne D. E. sa žalobkyne bojí, dlhodobo žalobkyňu odmieta a žalobkyňa dlhodobo odmieta a marí všetky možnosti, ako tento postoj maloletého syna zmeniť prostredníctvom odbornej pomoci, teda žalobkyňa nedovolí, aby jej maloletý syn absolvoval akúkoľvek psychologickú pomoc, ktorá by mu so zmenou postoja pomohla, žalobkyňa nejaví záujem o maloleté dieťa a nedostavuje sa na miesto styku v čase určenom súdom, a to aj prostredníctvom akéhokoľvek svojho právneho zástupcu, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

II. Žalovaný v 2. rade je povinný zdržať sa akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, najmä šírenia nepravdivých a/alebo pravdu skresľujúcich informácií, ktoré znižujú ľudskú dôstojnosť a osobnú česť žalobkyne, ako aj poškodzujú jej dobré meno a zasahujú do jej súkromia, a to konkrétne informácií, že žalobkyňa je agresívna, je nebezpečná pre svojho maloletého syna D. E., fyzicky napadla svojho maloletého syna D. E., maloletý syn žalobkyne D. E. sa žalobkyne bojí, dlhodobo žalobkyňu odmieta a žalobkyňa dlhodobo odmieta a marí všetky možnosti, ako tento postoj maloletého syna zmeniť prostredníctvom odbornej pomoci, teda žalobkyňa nedovolí, aby jej maloletý syn absolvoval akúkoľvek psychologickú pomoc, žalobkyňa nejaví záujem o maloleté dieťa a nedostavuje sa na miesto styku v čase určenom súdom, ktorá by mu so zmenou postoja pomohla, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

Súd ukladá žalobkyni povinnosť, aby v lehote do 30 dní od právoplatnosti neodkladného opatrenia podala na miestne príslušný všeobecný súd žalovaných žalobu o ochranu osobnosti.

Žalovaní sú povinní nahradiť žalobkyni spoločne a nerozdielne trovy konania v rozsahu 100 %.“

2. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia žalobkyňa odôvodnila nasledovnými skutočnosťami. Od roku 2017 je žalobkyňa účastníčkou viacerých súdnych konaní týkajúcich sa úpravy práv a povinností k jej maloletému synovi D. E. (ďalej len „maloletý“), ktoré prebiehajú na Mestskom súde Bratislava II a Krajskom súde Trnava. Žalobkyňa v úvode svojho podania uviedla, že od septembra 2018 jej nie je umožnený žiaden kontakt s maloletým, a to napriek viacerým právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutiam, ktoré tento kontakt mali umožňovať. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaný v 1. rade jej nielenže dlhodobo neumožňuje žiaden kontakt s maloletým, neposkytuje žiadne informácie o maloletom, ignoruje jej rodičovské práva, odmieta so žalobkyňou komunikovať, snaží sa destabilizovať vzťah medzi žalobkyňou a maloletým aj jeho manipuláciou, očierňovaním žalobkyne a vytváraním negatívneho vnímania žalobkyne u maloletého; snaží sa prostredníctvom nepravdivých, zavádzajúcich a účelových tvrdení vykresliť žalobkyňu v negatívnom svetle pred jej zamestnávateľom (v čase, keď žalobkyňa pracovala na Ministerstve práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky žalovaný v 1. rade dňa 11.11.2019 poslal list ministrovi, aby so žalobkyňou ukončil pracovný pomer), súdmi a inými orgánmi štátnej a verejnej správy, verejnosťou; účelovo iniciuje voči žalobkyňi súdne konania, podáva na žalobkyňu trestné oznámenia s cieľom, aby sa žalobkyňa musela zúčastňovať opakovaných výsluchov. Žalobkyňa ďalej uviedla, že dochádza k osočovaniu, verejnému prezentovaniu nepravdivých tvrdení o žalobkyňi a o rodinných pomeroch žalobkyne a maloletého nielen zo strany žalovaného v 1. rade, ale zo strany právnych zástupcov žalovaného v 1. rade, vrátane žalovaného v 2. rade. Poukázala na § 18 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších predpisov, v súlade s ktorým nemožno ospravedlňovať konanie právnych zástupcov žalovaného v 1. rade, ktorí konajú v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, tým, že konajú len z pozície výkonu advokácie, na základe pokynov svojho klienta. Na podloženie svojich tvrdení poukázala na konanie s právnym zástupcom žalovaného v 1. rade (C. G. H.), ktorý o žalobkyňi a jej rodinnej situácii vo vzťahu k jej maloletému prostredníctvom článkov zverejňovaných na jeho internetovej stránke advokátskej kancelárie v rokoch 2019 a 2020, mal na verejnosti šíriť nepravdivé a zavádzajúce informácie. V súvislosti s článkami bol právny zástupca žalovaného v 1. rade právoplatne uznaný vinným Disciplinárnym senátom Slovenskej advokátskej komory a bolo mu rozsudkom Mestského súdu Košice zo dňa 13.12.2024 sp. zn. K3-6C/144/2022 v spojitosti s opravným uznesením zo dňa 16.01.2025 uložená povinnosť odstrániť takmer všetky tieto články z internetovej stránky jeho advokátskej kancelárie, ale taktiež sa za uvedený protiprávny zásah do osobnostných práv žalobkyne písomne ospravedlniť. Žalobkyňa uviedla, že je názoru, že v súvislosti s neoprávneným zásahom do jej osobnostných práv disponuje pasívnou vecnou legitimáciou nielen žalovaný v 1. rade, ale aj žalovaný v 2. rade. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný v 1. rade, resp. žalovaný v 2. rade poskytujú médiám o žalobkyňi a o súdnych konaniach týkajúcich sa žalobkyne a o maloletom nepravdivé a účelovo zavádzajúce informácie, a tieto skutočnosti prezentujú dlhodobo aj pred súdmi a orgánmi verejnej správy. Má ísť o článok zo dňa 13.12.2024, ktorý bol zverejnený na internetovej stránke www.plus7dni.pluska.sk s názvom „Uplakané Vianoce. Matka 8 rokov nevidela syna, Darčeky mu kupuje a po sviatkoch rozdáva cudzím“, v rámci ktorého malo byť zverejnené vyjadrenie žalovaného v 1. rade, a to prostredníctvom jeho právneho zástupcu, žalovaného v 2. rade. Ďalej mala dňa 23.12.2024 televízia JOJ odvysielať v rámci Novín príspevok „Rodičovské spory o deti“, v rámci ktorého malo byť okrem iného zverejnené taktiež vyjadrenie žalovaného v 2. rade, ako právneho zástupcu žalovaného v 1. rade. Na základe predmetných vyjadrení žalobkyňa tvrdila, že žalovaný v 1. rade, resp. žalovaný v 2. rade sa snažia pred verejnosťou difamačne navodiť dojem, že to bola práve žalobkyňa, kto sa rozhodla opustiť spoločnú domácnosť so žalovaným v 1. rade a vzala so sebou aj maloletého; maloletý sa žalobkyne bojí; žalobkyňa je agresívna a mohla by ohroziť zdravie a výchovu maloletého dieťaťa; žalobkyňa fyzicky napadla maloletého; maloletý dlhodobo odmieta žalobkyňu a žalobkyňa dlhodobo odmieta a marí všetky možnosti, ako odmietavý postoj maloletého prostredníctvom odbornej pomoci zmeniť. Žalobkyňa v súvislosti s uverejnenými tvrdeniami žalovaného v 1. rade, resp. žalovaného v 2. rade, uviedla, že predmetné tvrdenia nie sú pravdivé. V bode III. svojho podania vyvrátila pravdivosť predmetných tvrdení. K tvrdeniu, že žalobkyňa sa rozhodla opustiť domácnosť so žalovaným v 1. rade, pričom so sebou zobrala aj maloletého, uviedla, že spoločnú domácnosť bola nútená opustiť z dôvodu, že žalovaný v 1. rade s ňou ukončil vzťah a nemala zabezpečené vlastné bývanie v mieste vtedajšieho pobytu, preto odišla za svojimi rodičmi. Pravdivosť tvrdení žalobkyne týkajúcich sa odchodu sa už posudzovala v konaní na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K3-12C/53/2020. K tvrdeniu, že je žalobkyňa agresívna a mohla by ohroziť zdravie a výchovu maloletého, uviedla, že sa ju žalovaný v 1. rade dlhodobo snaží vykresliť ako agresívnu osobu, ktorá napadla jeho matku a aj jeho. Naopak, žalobkyňa tvrdí, že zo strany žalovaného v 1. rade malo dôjsť k fyzickému útoku voči žalobkyňi, čo už bolo posudzované v konaní pred Mestským súdom Košice pod sp. zn. K3-12C/53/2020. Žalobkyňa

ďalej tvrdila, že nikdy neohrozila život a zdravie maloletého, ani ho nikdy fyzicky nenapadla, ako to prezentoval žalovaný v 1. rade. V rámci konania vedeného Mestským súdom Bratislava II pod sp. zn. B3-38/60/2017 boli realizované znalecké posudky, pričom z nich nevyplýva, že by bol kontakt s ňou pre maloletého nebezpečný. Takisto nie je podľa žalobkyne pravdou, že by ju maloletý dlhodobo odmietal. Žalobkyni bol zo strany žalovaného v 1. rade od septembra 2018 znemožňovaný akýkoľvek kontakt s maloletým, aj napriek právoplatným a vykonateľným rozhodnutiam. Dňa 23.12.2021 sa v priestoroch Centra pre deti a rodiny Bratislava malo uskutočniť stretnutie žalobkyne a maloletého, ktoré dopadlo pozitívne. Po uvedenom stretnutí žalovaný v 1. rade mal začať maloletého manipulovať proti žalobkyni, čo malo vyplývať zo psychologickkej správy zo dňa 19.12.2023, ktorá bola vyhotovená v priebehu odvolacieho konania vedeného Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 11CoP/73/2023. Ďalej za nepravdivý výrok žalobkyňa považuje, že by dlhodobo odmietala a marila všetky možnosti, ako odmietavý postoj dieťaťa prostredníctvom odbornej pomoci zmeniť a nedovolí, aby maloletý absolvoval akúkoľvek psychologickú pomoc, ktorá by mu pomohla postoj zmeniť. Mestský súd Bratislava II nariadil žalobkyni, žalovanému v 1. rade a maloletému, formou neodkladných opatrení niekoľko psychologických poradenstiev, ktoré žalobkyňa rešpektovala. Žalobkyňa bola pripravená zúčastniť sa nariadeného termínu psychologického poradenstva a poskytovala náležitú súčinnosť Centru pre deti a rodiny. Naopak, žalovaný v 1. rade mal mariť realizáciu akejkoľvek psychologickkej pomoci nariadenej súdom v prospech maloletého. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobkyňa považuje za zrejmé, že žalovaný v 1. rade, resp. žalovaný v 2. rade, opakovaným prezentovaním a zverejňovaním nepravdivých a zavádzajúcich informácií o žalobkyni jednoznačne zasahuje do jej osobnostných práv, a to spôsobom, ktorým sú opakovane negatívne porušované jej práva, a to tak v internej, ako aj v externej sfére jej života. Žalobkyňa sa v návrhu dožadovala práva na ochranu občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia, ako aj ochranu mena, resp. dobrej povesti, pričom sa odvolávala najmä na ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka a čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V návrhu sa opierała o ustálenú súdnu prax venujúcu sa úspešnému uplatneniu práva na ochranu osobnosti a uviedla viaceré rozhodnutia miestnych a zahraničných všeobecných súdov, ktorými podložila svoje tvrdenia. Tieto nepravdivé tvrdenia prezentované žalovaným v 1. rade, resp. žalovaným v 2. rade pre vyššie uvedené médiá s celoslovenským dosahom, ktorými verejne očierňoval žalobkyňu, zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti jej života, došlo k zásahu do práva žalobkyne na česť, dôstojnosť, do práva na dobré meno. Vzhľadom na obsah vyššie uvedených tvrdení, a to najmä vykresľovanie žalobkyne ako agresívnej matky, ktorá je nebezpečná pre maloletého, a to aj z dôvodu fyzického napadnutia maloletého žalobkyňou, ako nezodpovedného rodiča, ktorému nejde o maloletého, dlhodobo marí možnosť poskytovať maloletému psychologické odborné poradenstvo, došlo aj k neoprávnenému zásahu do súkromného a rodinného života žalobkyne. Takéto verejne dostupné články sa môžu dostať aj k maloletému, čo by mohlo negatívne ovplyvniť jeho vnímanie žalobkyne a mohlo by to oslabiť jeho záujem o prípadné stretávanie sa so žalobkyňou. Poškodenie dobrého mena žalobkyne, resp. zníženie jej vážnosti v spoločnosti môže mať zásadný negatívny vplyv nielen na dobré vzťahy, ktoré si žalobkyňa dlhoročne budovala, ale v konečnom dôsledku aj na jej pracovný život ako taký. Nakoľko je žalobkyňa zároveň zakladateľka občianskeho združenia Iniciatíva za vymazaných rodičov, ktorá sa snaží dlhodobo hájiť práva „vymazaných rodičov“, poukazovať na pochybenia v agende poručenských sporov na Slovensku, tieto difamačné tvrdenia žalovaného v 1. rade, resp. žalovaného v 2. rade, majú negatívny vplyv aj na aktivity s tým spojené. V súvislosti s vyššie uvedeným žalobkyňa pri posudzovaní návrhu na neodkladné opatrenie považuje za dôležité najmä to, že okolnosti, za ktorých boli napadnuté výroky žalovaným v 1. rade vyslovené, zvyšujú intenzitu zásahu do osobnostných práv žalobkyne, jednotlivé difamačné tvrdenia žalovanému v 1. rade nijakým spôsobom nemôžu pomôcť pri hájení jeho práv v rámci súdneho konania, nie sú nevyhnutným sprievodným javom procesnej obrany žalovaného v 1. rade a jednotlivé difamačné tvrdenia žalovanému v 1. rade sú skutkovými tvrdeniami, nie hodnotiacim úsudkom žalovaného v 1. rade. Žalobkyňa mala za to, že v predmetnom konaní predloženými listinami osvedčila a preukázala, že žalovaný v 1. rade, resp. žalovaný v 2. rade o nej šíria, a to aj v médiách s celoslovenskou pôsobnosťou difamačné a zavádzajúce informácie, ktoré by objektívne mohli poškodiť česť, dôstojnosť a dobré meno žalobkyne, mohli by žalobkyňu diskreditovať v spoločenskom, súkromnom, ako aj v pracovnom živote. Žalovaný v 1. rade, resp. žalovaný v 2. rade v medializovaných tvrdeniach prezentujú v negatívnom svetle, pričom žalobkyňu spájajú dokonca aj s protiprávnym konaním, ktoré má znaky trestného činu, a to s fyzickým napadnutím maloletého dieťaťa. Z uvedeného je teda podľa žalobkyne zrejmé, že cieľom postupu žalovaného v 1. rade, resp. jeho právnych zástupcov je systematické a dlhodobé vykresľovanie žalobkyne v negatívnom svetle, a to nielen pred verejnosťou, ale tiež aj pred súdmi, ktoré konajú najmä vo veci maloletého dieťaťa. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobkyňa zastáva názor, že nevyhnutnosť úpravy pomerov

strán sporu prostredníctvom neodkladného opatrenia je z jej strany náležite preukázaná a preto je v predmetnom prípade je daný dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia.

3. K návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalobkyňa priložila: článok zo dňa 01.10.2019 s názvom „Oficiálne stanovisko advokátskej kancelárie k medializovaným difamujúcim tvrdeniam „vymazanej matky“, článok zo dňa 02.03.2020 s názvom „Oficiálne stanovisko A. D. E. a Advokátskej kancelárie C. G. H., právneho zástupcu A. D. E. k udalostiam zo dňa 17.2.2020 a 20.2.2020“, Notárska zápisnica sp. zn. N 408/2021, trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu výtržníctva zo dňa 17.07.2019, trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu nebezpečného prenasledovania zo dňa 10.10.2018, list SAK zo dňa 06.08.2021, časť rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 13.12.2024, sp. zn. K3-6C/144/2022, opravné uznesenie Mestského súdu Košice zo dňa 16.01.2025, sp. zn. K3-6C/144/2022, článok „Uplakané Vianoce. Matka 8 rokov nevidela syna. D. mu kupuje a po sviatkoch rozdáva cudzím“, I. - screenshot vyjadrenia, email zo dňa 28.03.2017 od PhDr. Viery Karlíkovej (mal. D. E., nar. X.X.XXXX – správa zo šetrenia), rozsudok Okresného súdu Košice – okolie zo dňa 17.02.2023, sp. zn. 12C/53/2020, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.10.2024, sp. zn. 5Co/173/2023, lekárska správa zo dňa 02.09.2018 (F. A. I.), lekárska správa zo dňa 02.09.2018 (F. F. F.), lekárska správa zo dňa 04.09.2018 (F. F. E., F.), odborné vyjadrenie zo dňa 15.01.2019 (F. G. I., J.), rozhodnutie Okresného úradu Považská Bystrica zo dňa 25.06.2019, č. k. OU-PB-OVVS-2019/002900z, prepúšťacia správa zo dňa 05.09.2018, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21.04.2021, sp. zn. 37P/32/2021, priebežná správa z poradensko-psychologického procesu zo dňa 24.02.2021, fotografia maloletého a matky, psychologická správa zo dňa 19.12.2023, niektoré správy Centra pre deti a rodiny Bratislava – Röntgenova, uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12.07.2021, sp. zn. 39Em/2/2021, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa zo dňa 21.09.2021, sp. zn. I. ÚS 114/2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 12.03.2024, sp. zn. 14CoE/7/2023 (bod 12. až 14. odôvodnenia rozhodnutia), uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.01.2025, sp. zn. 15CoE/13/2024, protokol MPSVaR SR o kontrole zo dňa 17.12.2020, protokol MPSVaR SR o kontrole zo dňa 21.11.2023, podania žalovaného v 1. rade zo dňa 25.03.2025, 03.04.2025 a 04.04.2025 k spisu Mestského súdu Bratislava II, sp. zn. 39Em/3/2024.

4. Podľa § 324 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

5. Podľa § 324 ods. 3 CSP, neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

6. Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

7. Podľa § 325 ods. 2 CSP, neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby

- a) poskytla aspoň časť pracovnej odmeny, ak ide o trvanie pracovného pomeru a navrhovateľ zo závažných dôvodov nepracuje,
- b) zložila peňažnú sumu alebo vec do úschovy na súde,
- c) nenakladala s určitými vecami alebo právami,
- d) niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala,
- e) nevstupovala dočasne do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba, vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivá z násillia,
- f) nevstupovala alebo iba obmedzene vstupovala do domu alebo bytu, na pracovisko alebo iné miesto, kde býva, zdržiava sa alebo ktoré pravidelne navštevuje osoba, ktorej telesnú integritu alebo duševnú integritu svojím konaním ohrozuje,
- g) písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami úplne alebo čiastočne nekontaktovala osobu, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť takým konaním ohrozená,
- h) sa na určenú vzdialenosť nepribližovala alebo iba obmedzene približovala k osobe, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť jej konaním ohrozená.

8. Podľa § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy

pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

9. Podľa § 326 ods. 2 CSP, k návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

10. Podľa § 328 CSP, súd nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

12. Podľa § 330 ods. 1 CSP, súd môže určiť, že neodkladné opatrenie bude trvať len po určený čas.

13. Podľa § 330 ods. 2 CSP, ak to povaha veci pripúšťa, súd môže nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej.

14. Podľa § 336 ods. 1 CSP, ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, môže vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Súd túto povinnosť neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami.

15. Podľa § 336 ods. 2 CSP, súd vo výroku uznesenia podľa odseku 1 uvedie strany a predmet konania vo veci samej.

16. Podľa čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

17. Podľa čl. 26 ods. 1, 2 veta prvá a ods. 4 Ústavy SR, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

18. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

19. Podľa § 12 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, (1) písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením. (2) Privolenie nie je potrebné, ak sa vyhotovia alebo použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, zvukové alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona. (3) Podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

20. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie

21. Podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice štátu (ods. 1). Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon, a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme (okrem iného) aj ochrany povesti alebo práv iných (ods. 2).

22. Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti a tvorí jednu zo základných podmienok jej rozvoja a uplatnenia každého jednotlivca. Právo na slobodu prejavu, garantované článkom 26 Ústavy SR, však nie je absolútne, je totiž obmedzené tak, ako to predpokladá čl. 10 ods. 2 Dohovoru, právami na ochranu osobnosti v rozsahu vymedzenom § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. V prípade kolízie práva na slobodu prejavu s právom na ochranu osobnosti treba vychádzať z požiadavky ich vyváženosti a proporcionality pri ich uplatňovaní, teda aby jednému právu nebola daná bezdôvodne prednosť pred právom druhým.

23. Pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah je potrebná existencia protiprávneho zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby. Všetky podmienky musia byť splnené súčasne, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť subjektu zásahu súdom uloženú povinnosť znášať. Zásah musí byť spôsobilý narušiť osobnú integritu fyzickej osoby, znížiť hodnotu jej osobnosti, privodiť jej ujmu na cti, dôstojnosti a spoločenskej vážnosti. Ide o objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu.

24. Pre rozhodnutie súdu o neodkladnom opatrení je rozhodujúci stav v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie (skutkový a právny stav veci, v ktorej sa má rozhodovať o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia). Preto sa súd vyrovná len s tými okolnosťami, ktoré existovali v danom čase použiteľného práva.

25. Vzhľadom na osobitú povahu inštitútu neodkladného opatrenia, vyznačujúceho sa zjednodušeným a zrýchleným procesným postupom, súd pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie rozhodne spravidla bez výsluchu, vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ide o inštitút, ktorý nachádza uplatnenie v situáciách, kedy nemožno čakať na skončenie konania vo veci samej, ale je potrebné ešte pred meritorným rozhodnutím (rozsudkom) prijať určité dočasné opatrenie, pretože sa javí byť danou hrozba, že konečné rozhodnutie, ktorým konanie skončí, nebude už mať pre vyriešený hmotnoprávny vzťah medzi účastníkmi materiálny význam.

26. Pre inštitút neodkladného opatrenia platí, že žalobca musí po osvedčení svojho hmotného nároku, ktorého ochrany sa domáha, presvedčivo osvedčiť skutočnosti odôvodňujúce bezodkladnú potrebu úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená. Žalobca tak musí osvedčiť také konkrétne správanie sa žalovaného, ktorým „práve jemu“ spôsobuje nenahraditeľnú ujmu. Nárok pritom nemusí byť nepochybne preukázaný, ale musí byť aspoň osvedčený. Miera osvedčenia sa riadi situáciou, najmä naliehavosťou riešenia. Osvedčovanie znamená zisťovanie najvýznamnejších skutočností potrebných pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia prostredníctvom označených dôkazov. Osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia sa posudzuje len podľa návrhu a k nemu doložených listín. Takýto postup predpokladá platná právna úprava (§ 329 ods. 1 CSP), sledujúca tým dosiahnutie účelu inštitútu neodkladného opatrenia, ktorým je rýchle a pružné riešenie situácie vyžadujúcej si okamžitý zásah súdu v prípade potreby.

27. Aj v prípade splnenia formálnych a vecných predpokladov vyžadovaných zákonom pre nariadenie neodkladného opatrenia súd musí ešte zvažovať, či v prípade jeho nariadenia nedôjde k nevyváženému zásahu do vzťahov strán sporu alebo tretích osôb, a teda posúdiť primeranosť zásahu, ktorý predstavuje nariadenie neodkladného opatrenia. Požadované obmedzenie musí byť primerané poskytnutej ochrane žalobcu a nesmie nad nevyhnutnú mieru limitovať žalovaného. Procesnú zodpovednosť za výsledok konania (dôkazné bremeno) v tomto smere má len žalobca. Z uvedeného vyplýva, že pre vyhovieť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí ísť o osvedčenie takého stavu právnych (nie len faktických) vzťahov medzi žalobcom a žalovaným, ktorý vyžaduje rýchlu úpravu pomerov medzi nimi súdom, t.j. naliehavosť situácie i po právnej stránke, a taktiež o osvedčenie ohrozenia nároku, keď jeho ohrozenie musí byť podložené konkrétnymi skutočnosťami.

28. Žalobca musí opísaním rozhodujúcich skutočností presvedčiť o potrebe nariadiť neodkladné opatrenie v záujme dosiahnutia ochranného účelu, ktorý je pre tento inštitút charakteristický. Rozhodujúce skutočnosti musí žalobca náležitým spôsobom osvedčiť. Pred nariadením neodkladného opatrenia posudzuje súd či je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi stranami, žalobcom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie, uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu,

ktorej sa domáha, navrhovaným neodkladným opatrením, pokiaľ má mať podľa okolností dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprímeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah a sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Reálne vyhodnotenie potreby bezodkladne upraviť pomery je otázkou voľnej úvahy súdu. V súvislosti s vyhodnotením potreby bezodkladne upraviť pomery musí súd nevyhnutne skúmať aj splnenie ďalších predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia a otázku ich osvedčenia zo strany žalobcu, vrátane hodnoverného osvedčenia dôvodnosti a trvania nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Pokiaľ dospeje k záveru, že žalobca sa domáha niektorého zo zákonom predpokladaných neodkladných opatrení, skúma bez ďalšieho splnenie všeobecných podmienok jeho nariadenia. Súd pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení riadne dokazovanie nevykonáva, a vychádza z obsahu spisu a skutočností osvedčených z predložených listín. Listinné dôkazné prostriedky majú pri rozhodovaní o návrhu osobitný význam, keďže súdne vykonáva plnohodnotné dokazovanie. Súd na základe dostupných dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie relevantné skutočnosti. Žalobca je povinný dosiahnuť hodnoverné osvedčenie. Súd nemôže nariadiť neodkladné opatrenie ak žalobca neosvedčil svoj nárok.

29. Medzi osvedčením a dokázaním nejakej skutočnosti je rozdiel, ktorý odlišuje mieru zisťovania skutkového stavu pri vydávaní uznesenia o neodkladnom opatrení a rozsudku. Dokazovanie pred rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je dokazovaním v rozsahu vyžadovanom v základnom konaní. Staršia legislatíva a teraz právna náuka toto dokazovanie preto označuje výrazom osvedčenie alebo osvedčovanie. Osvedčovanie na rozdiel od dokazovania znamená, že súd prostredníctvom označených (najmä listinných) dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Pri ich zisťovaní neprihliada a ani nemusí prihliadať na všetky procesné formality, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní. Výsledkom takéhoto postupu je, že osvedčované skutočnosti sa súdu, so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, javia ako nanajvýš (vysoko) pravdepodobné (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 M Cdo5/2012 zo dňa 28.11.2012).

31. Súd po oboznámení sa s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia ako aj s priloženými dôkazmi dospel k záveru, že návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je možné vyhovieť.

32. Predmetným návrhom sa žalobkyňa domáhala ochrany pred neoprávnenými zásahmi zo strany žalovaného v 1. rade – otca ich spoločného maloletého dieťaťa a žalovaného v 2. rade – právneho zástupcu žalovaného v 1. rade v konaniach týkajúcich sa starostlivosti o maloletého, do jej práva na ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka), ktorými malo dôjsť v dôsledku žalobkyňou tvrdenej difamácie jej osoby v mediálnom priestore. Z návrhu a najmä z priložených listinných dôkazov je zrejmé, že ohľadne spoločného dieťaťa žalobkyne a žalovaného v 1. rade prebiehajú viaceré súdne konania, v dôsledku čoho že medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade pretrváva silná animozita a hlboko zakorenený rodičovský konflikt, ktorý však nie je predmetom tohto konania.

33. Nakoľko v tomto konaní rozhoduje o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a nejedná sa o konanie vo veci samej (t. j. žalobe na ochranu osobnosti), súd pred vyhodnocovaním obsahu konkrétnych tvrdení primárne skúmal, či sú splnené podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia ako akého, a teda či okrem iného žalobkyňa riadne osvedčila svoj nárok a potrebu bezodkladnej úpravy pomerov .

34. Žalobkyňa uvádzala, žalovaný v 1. rade, resp. žalovaný v 2. rade, opakovaným prezentovaním a zverejňovaním nepravdivých a zavádzajúcich informácií o žalobkyňi jednoznačne zasahujú do jej osobnostných práv, a to spôsobom, ktorým sú opakovaně negatívne porušované jej práva, a to tak v internej, ako aj v externej sfére jej života. Tvrdenia žalobkyne o zásahu do jej osobnostných práv súd považoval za nepostačujúce a nepodložené. Žalobkyňa poskytla len vágne konštatovania o tom, že bola znížená jej dôstojnosť, mohlo dôjsť k jej diskreditácii v spoločenskom, súkromnom a pracovnom živote v dôsledku sprístupnenia informácii ďalším osobám, resp. ich sprístupnením verejnosti a tieto informácie majú taktiež negatívny dopad na vnímanie jej osoby verejnosťou, keďže je zakladateľkou občianskeho združenia venujúceho sa problematike rodičovských práv . Žalobkyňa však relevantne a konkrétne nerozvíjala jej tvrdenia o spôsobenej ujme, resp. vôbec to, aká ujma a zneváženie by jej malo hroziť. Za takúto ujmu nemožno považovať samotné zverejnenie informácií. Dôvodným v tomto ohľade nemôže byť len verejná povaha príspevkov, a teda, že k nej (ako len všeobecne uvádza) má prístup

široký okruh osôb vrátane maloletého. Keď teda tvrdí, že dané zverejňovanie informácií žalovaného je „spôsobilé poškodiť jej česť, dôstojnosť a dobré meno“, nijako nevysvetlila (tú významnú okolnosť), aký vážny dosah majú alebo objektívne môžu mať jednotlivé konkrétne vyjadrenia žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rad resp. prípadné nepriaznivé dôsledky na jej osobnú integritu.

35. V danom prípade nebola splnená ani podmienka osvedčenia potreby neodkladnej úpravy pomerov strán sporu. V návrhu žalobkyňa potrebu neodkladnej úpravy pomerov zdôvodňovala tým, že žalovaný v 1. rade, resp. žalovaný v 2. rade o nej šíria, a to aj v médiách s celoslovenskou pôsobnosťou nepravdivé a zavádzajúce informácie, ktoré by objektívne mohli poškodiť česť, dôstojnosť a dobré meno žalobkyne. Tieto tvrdenia sú však len veľmi zovšeobecňujúce a vonkoncom z nich nie je možné vyvodiť potrebu neodkladnej úpravy pomerov formou neodkladného opatrenia. Súd zároveň poukazuje aj na skutočnosť, že oba príspevky, ktoré mali zasiahnuť do osobnostných práv žalobkyne sú datované do polovice a konca decembra 2024, teda takmer päť mesiacov spätne. Pri skúmaní neodkladnosti je nutné prihliadnuť aj veľký časový odstup od zverejnenia predmetných príspevkov od podania samotného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Zároveň, sama žalobkyňa v návrhu na viacerých miestach uviedla, že k zásahom do osobnostných práv zo strany žalovaného v 1. rade a jeho právnych zástupcov dochádza už od roku 2019. Žalobkyňa neosvedčila naliehavosť na zásahu súdu formou výnimočného prostriedku neodkladného opatrenia, netvrdila hrozbu vážnej či nenahraditeľnej hrozby. V tom ohľade sa obmedzila len opätovne na verejnú povahu príspevkov, ich difamačný obsah a vnímanie žalobkyne verejnosťou. Neargumentovala prečo potrebu bezodkladnej úpravy pomerov zakladajú príspevky zverejnené v minulosti (mesiace dozadu).

36. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené súd dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky na vydanie neodkladného opatrenia, a preto návrh žalobkyne v zmysle § 328 ods. 1 CSP zamietol.

37. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní neúspešný, preto by mal súd priznať nárok na náhradu trov žalovanej, no keďže jej v konaní žiadne trovy nevznikli, súd jej ich náhradu nepriznal. Súd zároveň prihliadol aj na hospodárnosť konania, pretože v zmysle § 262 ods. 2 CSP by bolo potrebné po právoplatnosti tohto uznesenia vydať samostatné rozhodnutie o výške náhrady trov konania a nakoľko žalovanej trovy konania nevznikli, nebolo by jej možné titulom ich náhrady žiadnu sumu priznať.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Ak strana sporu nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.